

Vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu

19 aprilie 2005

Robert J. Wieland

Solia lui Jones și Waggoner a fost „vestea bună” a eliberării din păcat, o incursiune prin „credință,” „ușoară,” asupra ultimei baricade dintre poporul lui Dumnezeu și intrarea în țara promisă. Ellen White a recunoscut foarte repede că solia este începutul mult așteptatei „Marii Strigări” care urma să lumineze pământul cu slava ei:

“Timpul încercării este chiar asupra noastră, căci Marea Strigare a îngerului al treilea a și început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH 22 nov. 1892).

Ea vorbește frecvent despre solie ca fiind începutul revărsării Ploii Târzii a Duhului Sfânt. Dacă holda unui fermier are nevoie de ploaie ca să existe un seceriș, tot așa Ploaia Târzie trebuie să coacă recolta și să o pregătească pentru seceriș. Ea este „încheierea lucrării harului lui Dumnezeu în suflet... care pregătește Biserica pentru venirea Fiului Omului.” Acuzațiile mincinoase ale lui Satana nu vor putea fi rezolvate, iar marea controversă încheiată în favoarea lui Dumnezeu, până când poporul Său nu primește această „încheiere a lucrării harului în suflet.” Ellen White și solii din 1888 au vorbit deschis și clar despre pregătirea pentru luarea la cer.

Ea a mai spus că „bărbații conducători” ai lui Israel au refuzat solia, iar aceasta a fost „ascunsă de poporul nostru în mare măsură” și că „prin acțiunea fraților noștri (conducători) ea a fost ținută departe de lume.”

Planul lui Dumnezeu a fost să prezinte solia mai întâi conducătorilor; aceștia trebuiau să o prezinte laicilor, iar biserica unită urma să o ducă lumii.

“Dacă scopul lui Dumnezeu de a prezenta solia de îndurare lumii ar fi fost realizat, Hristos ar fi venit și sfinții ar fi ajuns în cetatea lui Dumnezeu” (RH 24 dec. 1903).

Ca și istoria lui Israel la Cadeș-Barnea, ar putea oare un aspect al istoriei noastre să fie mai important decât pregătirea pentru sigilare, primirea Ploii Târzii și proclamarea Marii Strigări ca pregătire pentru venirea lui Hristos?

De ce această neglijare a istoriei?

A existat o ciudată reticență în a recunoaște evenimentele propriei noastre istorii. Două aspecte de importanță vitală au fost fie ignorate, fie realmente negate:

- 1) că solia 1888 a fost începutul ultimei solii către lume și,
- 2) că ea a fost în „mare măsură” respinsă de conducătorii noștri.

Situația este asemănătoare cu cea care predomină astăzi printre evrei, care îl prezintă pe Isus din Nazaret ca pe un rabin șmecher și dotat, dar ignoră sau neagă faptul că El a fost Fiul lui Dumnezeu, adevăratul Mesia; ei mai susțin că strămoșii lor nu L-au lepădat și nu L-au răstignit pe Isus, așezând responsabilitatea pe seama romanilor.

Vorbind despre istoria 1888, Ellen White spune că noi am fost „la fel ca evreii.” Istoria noastră oficială a susținut în general că:

1) Solia 1888 a fost doar „aceeași doctrină pe care au prezentat-o Luther, Wesley și mulți alți servi ai Domnului din bisericile protestante,” „recuperarea sau restaurarea credinței în doctrina fundamentală a creștinismului,” o „accentuare” a ceea ce bisericile evanghelice au crezut tot timpul, iar adventiștii de ziua a șaptea au ajuns în sfârșit destul de înțelepți să o creadă, și

2) „conducătorii noștri” au acceptat în general cu bucurie solia: „Mulțimea de lucrători și laici adventiști au acceptat prezentările de la Minneapolis și au fost binecuvântați,” iar conferința din 1888 stă ca o „biruință glorioasă... al cărei final a fost bun... bogat în roade ale sfințirii și lucrării.”

Mulți dintre membrii noștri au fost șocați să descopere că acest lucru nu a fost adevărat. Solia 1888 a fost „începutul Marii Strigări” și nu o accentuare a luteranismului și calvinismului. Prima recunoaștere clară a acestui lucru, care iese din tipografiile noastre, apare în Mișcarea Destinului, de L.E.Froom (1971):

“1888 a însemnat cu adevărat începutul timpului Marii Strigări și al Ploii Târzii și începutul luminii și puterii celui alt înger din Apocalips 18,1” (p.570).

“În 1888 am intrat în timpul Ploii Târzii și al Marii Strigări tot așa cum în 1798 am intrat în timpul sfârșitului... Cel care neagă că Marea Strigare a început să sune în 1888, contestă veridicitatea Spiritului Profetic. Cel care afirmă că Ploaia Târzie nu a început să cadă atunci, atacă integritatea soliei lui Dumnezeu pentru noi” (p. 667).

Există un factor semnificativ cu un numitor comun în istoria vechiului Israel și în istoria noastră denominațională. El se numește vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, vizibil și în poporul religios care L-a omorât pe Prințul vieții. Acest factor este esența păcatului și s-a demonstrat de-a lungul întregii istorii a lui Israel. Când „conducătorii” lui Israel au lepădat la Cadeș-Barnea apelul lui Caleb și Iosua, Domnul i-a zis lui Moise: “Cât timp Mă va disprețui poporul acesta?” Tendința permanentă a lui Israel a fost să „disprețuiască pe solii Domnului, să batjocorească cuvintele Sale și să urască pe profeții Săi” până când „vrăjmășia” lor a căpătat expresia finală în răstignirea Fiului lui Dumnezeu. Aceeași vrăjmășie este demonstrată în istoria noastră denominațională!